

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg bemærkede, at fru Lone Dybkjær sagde, at vi ikke kan bruge erfaringerne fra Spanien og Holland til noget, og det er selvfølgelig et synspunkt. Jeg vil ikke sige, at jeg er enig i det synspunkt, særlig taget i betragtning af at over 90 pct. af de spanske vælgere erklærede, at de var meget dårligt informeret om den forfatning, som de stemte om. Men jeg accepterer det synspunkt.

Men lad os kigge på dansk praksis: Sidste gang vi stemte om en forfatning eller det, man på dansk kalder en grundlov – det var i 1953 – udsendte man den rent faktisk til samtlige husstande. Nu stemmer vi så om en forfatning, altså en grundlov for Europa, og ville det så ikke være i god overensstemmelse med dansk skik, at man lavede det samme nummer? At man igen sendte den ud til de danske husstande? Det er da dansk tradition.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til hr. Morten Messerschmidt vil jeg gerne sige, at når jeg siger, at vi ikke kan bruge det til noget, er det selvfølgelig den meget korte version, for det er jeg nødt til, når jeg kun har 1 minut. Det skal forstås på den måde, at jeg ikke tror, man kan bruge andre landes måder at informere på her i Danmark. Man kan ikke overføre det, for vi har forskellige oplysningstraditioner. Det har jeg oplevet i mit arbejde med andre lande, og det er såmænd ikke for at sige noget specielt om det, men det er bare en erkendelse af, at forudsætningerne er forskellige.

Jeg ved heller ikke, om man kan sige, at det er en dansk tradition, at man, længe før hr. Morten Messerschmidt blev født, har udsendt en grundlov, som den danske befolkning skulle stemme om, og så sammenligne det med i dag, hvor der uægtelig er sket et og andet på kommunikationsområdet. Det synes jeg faktisk ikke man kan. Jeg erkender, at det gjorde man i 1953. Jeg var ikke med til at beslutte det, men hr. Morten Messerschmidt var det i hvert fald slet ikke.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det er fuldstændig korrekt, at jeg ikke var født i 1953, men det, jeg har konstateret ved at tale med folk, der var født på det tidspunkt, er, at der faktisk fandtes biblioteker, og at der vistnok også var aviser, som man kunne klippe kuponer ud af. Så forudsætningerne var vel egentlig til-

stede. Hvis ikke det er tilfældet, må de, der var født i 1953, afkræfte falsummet.

Nu talte fru Lone Dybkjær om det her med, at Dansk Folkeparti taler med en fuldstændig sikkerhed, og det kan jeg godt bekræfte, men det, jeg godt kunne tænke mig at vide, er, om fru Lone Dybkjær så er tilsvarende sikker på, at der ikke er nogen af dem, som vil rekvirere den her forfatning, ud over dem, der ellers ville have bestilt den, som vil finde inspiration til at læse den. Tror fru Lone Dybkjær virkelig, at hvis vi sender den ud til samtlige husstande i landet, så er det kun dem, der alligevel ville have bestilt den, der vil sætte sig ned og begynde at læse artiklerne?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nej, men jeg må for det første sige, at der kommer annoncer i aviserne – det vil jeg lige skynde mig at sige – og det ved hr. Morten Messerschmidt også, fordi han vil være med til at vedtage det, og hvis ikke de kommer, så er det, fordi hr. Morten Messerschmidt har boykottet det. Derfor vil der altså på et senere tidspunkt, når materialet er klar – og det er ikke bare traktaten, det er også andet materiale – komme de her kuponer, og man har mulighed for at klippe dem ud, og man har mulighed for at gå det ene og det andet sted hen.

Med hensyn til denne her husstandsdeling synes jeg, vi skal erkende, at vi har forskellig opfattelse af det. Jeg synes også, det er meget svært at vide, om plakater i forbindelse med folkevaluingsvalg virker, eller om alt det materiale, vi som politikere smider ind ad folks brevsprækker, rent faktisk virker, eller om det bare er et irriteringsmoment. Jeg bliver nødt til at sige, at min opfattelse er, at vi risikerer, at man bliver irriteret, hvis man får den forfatningstraktat.

Jeg er ikke bange for, at folk får den i hænderne. Jeg synes, det er en smadder god traktat, hvilket hr. Morten Messerschmidt godt ved, og jeg synes også, den er letlæst, og det er jeg også glad for at hr. Morten Messerschmidt synes, så derfor er vi ikke uenige på det plan. Det er bare et spørgsmål om: Irriterer vi folk ved, at vi propper sådan noget ind ad brevsprækken, eller gør vi ikke?

Så er der det med skiltet. Det er jo ikke en reklame, hvis det er Folketinget, der beslutter at udsende det. Det tror jeg ikke kan gå ind under reklamebranchen. Det tror jeg heller ikke hr. Morten Messerschmidt vil finde at det kan, og derfor duer det ikke bare med det her lille »Nej